

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **S. Y.**, zastoupená JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2020, č. j. CPR-24046-3/ČJ-2019-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2020, č. j. 16 A 35/2020 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně byla dne 29. 1. 2019 v rámci pobytové kontroly kontrolována policisty v provozovně rychlého občerstvení BURGER KING na adrese Wilsonova 300/8, Praha 2 během výkonu práce. Žalobkyně zde byla zastižena v pracovním oděvu při obsluze pokladny u výdeje jídla. Při kontrole nepředložila povolení k zaměstnání od Úřadu práce České republiky ani jiný doklad, který by ji opravňoval k výkonu uvedené pracovní činnosti.

[2] Na základě výše uvedeného Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ještě též den zahájilo s žalobkyní řízení ve věci správního vyhoštění. Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2019, č. j. KRPA-45275-26/ČJ-2019-000022-ZAM, správní orgán prvního stupně žalobkyni uložil správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Odvolání žalobkyně směřující proti tomuto rozhodnutí žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím jako nedůvodné zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalované bránila žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který dospěl k závěru, že podaná žaloba není pro absenci žalobních bodů projednatelná. V záhlaví označeným usnesením proto městský soud postupem podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), žalobu odmítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla usnesení městského soudu kasační stížností.

[5] Stěžovatelka měla za to, že městský soud pouze převzal argumentaci žalované a dostatečně se nezabýval její rodinnou situací, která se v průběhu řízení podstatně změnila. V této souvislosti uvedla, že bezprostředně po zahájení správního řízení o uložení správního vyhoštění zjistila, že je těhotná. Dcera S. Y. se narodila na území České republiky dne 10. 1. 2020 a v současné době probíhá správní řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, které dosud nebylo (z důvodu pandemické situace) pravomocně ukončeno. Stěžovatelka nesouhlasila s argumentací žalované, že je věcí výhradně cizince, zda jeho informace o možnosti zaměstnání na území České republiky odpovídají právní úpravě, a že zaměstnavatel nenese za tento nedostatek odpovědnost. Stěžovatelka namítala, že byla vedena dobrou vírou, neboť nejednala s agenturou práce, ale přímo se zástupcem zaměstnavatele. V zájmu zaměstnavatele, který je subjektem podnikajícím na území České republiky (a který v daném případě výkon nelegální práce umožnil), by tak mělo být přijímat do zaměstnání osoby disponující příslušným oprávněním. Stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019 - 48, a doplnila, že v jejím případě byl dán důvod pro změnu právní kvalifikace a uložení mírnějšího opatření dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[6] Žalovaná v rámci svého vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na spisový materiál a doplnila, že může-li být kasační stížností napaden pouze způsob rozhodnutí správního soudu, nebude se k věci samé blíže vyjadřovat.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Na úvod Nejvyšší správní soud připomíná, že ačkoli stěžovatelka kasační stížností formálně opírá také o důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je-li kasační stížností

pokračování

napadeno usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Pod tento důvod spadá také případ namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského (zde městského) soudu, či jiné vady řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 - 128).

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Odmítl-li v daném případě městský soud žalobu jako neprojednatelnou pro absenci žalobních bodů a nezabýval-li se jí věcně, je Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí městského soudu a důvody, o které své rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem, tj. zda městský soud dospěl ke správnému závěru, že v projednávané věci nebyly naplněny podmínky pro věcný přezkum podané žaloby. Námitky směřující do věci samé (zde důvodů, které správní orgán vedly k uložení správního vyhoštění) Nejvyšší správní soud přezkoumávat nemůže, neboť nezabýval-li se věcí samou městský soud, nemůže tak činit ani Nejvyšší správní soud (shodně k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

[10] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že veškeré v ní uplatněné námitky nesměřují proti napadenému rozhodnutí městského soudu a důvodům, o které městský soud opřel svůj výrok o odmítnutí žaloby, ale napadají posouzení věci samé, tj. zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Námitky stěžovatelky vznesené v kasační stížnosti se tak zcela míjejí s rozhodovacími důvody městského soudu a již z tohoto důvodu kasační stížnost nemůže být důvodná.

[11] Stran hodnocení zákonnosti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby (v návaznosti na případnou existenci vady řízení spočívající v nevyzvání stěžovatelky k odstranění vad žaloby) Nejvyšší správní soud z obsahu předložených spisů ověřil, že žalobou napadené rozhodnutí žalované bylo stěžovatelce (resp. její zástupkyni) doručeno prostřednictvím systému datových schránek dne 8. 7. 2020. Podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění musí být podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout*. Stěžovatelka prostřednictvím své zástupkyně podala žalobu k městskému soudu v pondělí dne 20. 7. 2020, tj. v poslední den lhůty pro podání žaloby, v níž toliko uvedla, že proti rozhodnutí žalované podává žalobu „s tím, že tuto doplní po prostudování spisového materiálu a konzultaci s klientem. Žaloba se podává za účelem zachování lhůty“.

[12] V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale především náležitosti vymezené v § 71 odst. 1 s. ř. s. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat *žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej podle § 71 odst. 2 s. ř. s. doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (v souzené

věci tedy ve lhůtě stanovené v § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jejíž zmeškání nelze prominout).

[13] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pouze v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod „a zároveň již není objektivně možné, aby žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil“, nemá krajský soud povinnost žalobce vyzývat způsobem upraveným v § 37 odst. 5 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 15/2010 - 56 ze dne 11. 3. 2010). Stěžovatelka městskému soudu doručila žalobu bez jakéhokoli žalobního bodu prostřednictvím datové schránky v poslední den lhůty k jejímu podání, konkrétně v 19:14:46 hodin. Městský soud tedy nepochybil, pokud stěžovatelku nevyzýval k doplnění žaloby, neboť vady žaloby spočívající v absenci žalobních bodů bylo možno odstranit pouze ve lhůtě k podání žaloby. To již v projednávaném případě nebylo objektivně možné. Postupu městského soudu, souladnému s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, č. 3733/2018 Sb. NSS, nebo již výše citovaný rozsudek č. j. 7 As 15/2010 - 56), tak nelze nic vytknout.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[15] Nejvyšší správní soud zároveň doplňuje, že vzhledem k tomu, že bez prodlení rozhodl o kasační stížnosti věcně, samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, č. 173/2004 Sb. NSS).

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka (žalobkyně) neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu